

stigende Grad, jo højere man kommer op i Snsfantserne. Men der er en anden Grund, som gjør, at vi her i Landet ere stillede noget uheldigt overfor Politimyndighederne, og den ligger i selve Befolkningen, ligger i, at Befolkningen ikke har tilstrækkelig Ven i Næsen til at hævde sin Ret. Det er jo sikkert nok, at de Allerfleste, som komme til at staa lige overfor slige uberettigede Spørgsmaal som dem, der her er Tale om, ville være glade ved at faae det overstaaet, staa at de ville give et Svar og være vel fornøjede ved at slippe dermed. Dersom der er Noget, vi her ere bange for, er det for at komme i Vidtløftigheder med Myndighederne, kunne vi blive fri derfor og slippe for nogenlunde godt Njeb, stille vi det i Kommen og lade det gaa. Det er Noget, der ikke er stort at gjøre ved, og det er Publikums egen Sag, naar det ikke staa stærkere og mere mandigt paa sin Ret, men noget kan det dog undskyldes dermed, at Folk i Almindelighed ikke vide, hvor langt deres Ret gaar. Det er saaledes til en vis Grad undskyldeligt, at de ikke gjøre deres Ret gjældende, fordi de ere i Tvivl om Grændsen, men desto mere Grund er der til at komme dem til hjælp, og desto mere Paastjønneelse fortjener det, naar det i det giwne praktiske Tilfælde bliver draget frem, saaledes at det kan blive et Moment med til Bestemmelsen af Myndighedens Grændser. I hvilken Grad det, jeg her siger, er Tilfældet, kan neppe fremgaa tydeligere af Noget end deraf, at vi med Hensyn til de Bestemmelser, vi have i Grundloven om Husundersøgelse og personlig Visitation og Sligt, have faaet her i Landet et helt System, der paa den mest eklatante Maade har bortestamoteret Grundlovens Bestemmelser, idet vi have faaet en Praxis indført, ifølge hvilken det ikke er nødvendigt at affige Kjendelse i saa Henseende. Man anstiller Husundersøgelse og personlig Visitation ganske iflæng, som det hedder, „ifølge Vedkommendes Samtykke“. Naar Vedkommende ikke har tilstrækkelig Mandsnærværelse eller Forstand paa sin Ret til at gjøre Modstand, anser man det for tilstrækkeligt, og saa anser man Grundlovens Regler for fyldestgjorte. At Sligt er aldeles uberettiget, er der vist ikke Spor af Tvivl om. Dette er nemlig et af de Omraader, hvor Sætningen: *volenti non fit injuria* ikke gjælder. Disse Bestemmelser ere ikke opstillede i Grundloven for de enkelte Personer alene, men de ere opstillede, fordi Samfundet har en Interesse i, at slige Ting som kriminelle Forsølgelser af denne Art, Husundersøgelser og Sligt ikke bør finde Sted uden at være begrundede; enten ere de begrundede, og da bør de ske i Genhold til disse Grunde og i Genhold til Myndighedens egen Autoritet, eller ogsaa ere de ikke begrundede og bør da ikke kunne ske, fordi Vedkommende ikke har Mod og Mand's Hjerte til at gjøre Modstand. Det er derfor, jeg tror, at den ærede Forespørger fortjener Paastjønneelse, fordi han her har draget

et Spørgsmaal frem, som i høj Grad interesserer Befolkningen, et Spørgsmaal, der er yderst praktisk, og, jeg skal villig indrømme, tillige yderst vanskeligt, nemlig Spørgsmaalet om Politimyndighedens Grændser, og derfor den ærede Forespørger, hvad jeg haaber, derigjennem har opnaaet, at adskillige Politimestre omkring i Landet ville noget mere, end sikkert nu er Tilfældet, overveie det iforveien, inden de begynde at optræde som Politimestre, vil der være Udskilligt vundet. Det er sikkert nok, at Politimesterens Opgave paa den ene Side er at hævde Ordenen og pleie Retten, men paa den anden Side er det ligesaa fuldt hans Opgave ikke at genere Borgerne i deres Liv og Virksomhed mere, end det er yderst nødvendigt, og naar der sker en umotiveret og uberettiget Indblanding i private Anliggender, fortjener det den alvorligste Tilbagevisning.

Timestad: Jeg skal ganske vist ikke følge den ærede foregaaende Læser paa alle de mange viltsomme Veie, som han var ude paa, og som synes mig at fjerne sig overmaade langt fra den foreliggende Interpellation. Han kom imidlertid med en Yttring, en almindelig Udtalelse om vore Domstole, som jeg, da den ikke mødte nogen Paastale fra Formandskabets Side her i Salen, finder mig foranlediget til bestemt at træde op imod. Han yttrede nemlig, at der var hos vore Domstole en bestemt fremtrædende absolutistisk Tendents, hvilken Tendents efter hans Formening vorede, jo højere man kom op i de forskellige Domstoles Orden. Jeg maa derimod tillade mig at sige, at det ærede Medlem er aldeles uberettiget til at fremsætte en saadan Paastand, at denne Paastand er aldeles urigtig, og at det ærede Medlem heller ikke engang, kan jeg sige, har forsøgt paa at fremsætte Noget, der i fjerneste Maade kunde bevise den. Det er i sig selv en Urimelighed at antage, at de nuværende Domstole skulde tilhøre Absolutismen, en Tilstand, der jo for de fleste Dommeres Vedkommende ligger udenfor deres egentlige Virketid, tilmed da de netop tillige tilhøre den Klasse i Samfundet, den Klasse af Mand, som har virket for, at Absolutismen her i Landet ophørte, og at man indtraadte i en konstitutionel Regjeringsform, og som har gjort Mere derfor end nogenfomhelst anden Klasse her i Landet. Men det ærede Medlem leverede da heller ikke den fjerneste Skygge af Bevis for denne Paastand. Han henviste til som et formentligt Faktum, at Dverdomstolene skulde være tilbøjelige til at holde deres Haand over Underdommere eller Politimestre i Tilfælde af, at de havde overtraadt saadanne Bestemmelser med grundlovmæssig Sanktion, saadanne Bestemmelser i Grundloven, der vare giwne til Fordel, til Sikring for Borgerne. Dette er aldeles urigtigt. Det ærede Medlem vil jo vide, at, hvor der finder en bestemt klar Dvertrædelse af de i Grundloven giwne Forrifter Sted, ere Dver-